

Jacob Böhme

Διάλογος ανάμεσα
σε μία φωτισμένη
και μία σκοτεινή ψυχή

Μετάφραση: Παν. Λιβιεράτος

Διάλογος ανάμεσα σε μία φωτισμένη και μία σκοτεινή ψυχή

Jacob Böhme:

«Διάλογος ανάμεσα σε μία φωτισμένη και μία σκοτεινή ψυχή»

ISBN: 978-618-5785-12-3

Εκδότης, Μεταφραστής: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2023

e-mail: plivieratos@live.com

Εξώφυλλο: Παναγιώτης Λιβιεράτος

Χαλάνδρι 2023

Σύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.misraimmemphis.com.gr www.martinismos.gr www.gnostic.com.gr

Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Πρόλογος του μεταφραστή

Ένας ταπεινός μπαλωματής (αυτό ήταν το επάγγελμά του), άλλαξε την πορεία του Παγκόσμιου Εσωτερισμού με τα γραπτά και τις σκέψεις του. Με ταπεινότητα, αγάπη σε κάθε πλάσμα του Θεού, αντιμετώπισε τους διώκτες του (και δεν ήταν λίγοι) αφού στη σκοτεινή εποχή που μεσουράνησε, η Γνώση, η Φώτιση και η ανιδιοτέλεια ήταν στόχος κάθε εξουσίας που ήθελε τα πάντα για λογαριασμό της.

Μέσα από το φανταστικό αυτό διάλογο μεταξύ μίας ψυχής φωτισμένης και μίας ψυχής που της λείπει το φως, ο Ιάκωβος Μπαίμε μας εισάγει σε κάποια από τα μυστικά της πορείας της ανθρώπινης ψυχής, και μας δίδει λίγα ψήγματα απαντήσεων στα πανάρχαια ερωτήματα του ανθρώπου σχετικά με τον προορισμό του στο Σύμπαν.

Το ταξίδι αυτό είναι μοναχικό, όπως μοναχική είναι και η πορεία κάθε αναζητητή της Αλήθειας.

Απολαύστε το!

Παναγιώτης Λιβιεράτος
2023

Κείμενα και άρθρα του μεταφραστή

1. Μία ταπεινή ψυχή, περιπλανώμενη έξω από τον Παράδεισο, προσεγγίζει το βασίλειο αυτού του κόσμου, όπου συναντά τον διάβολο και της λέγει: «Πού πηγαίνεις τυφλή ψυχή;»
2. Η ψυχή λέγει: «Θέλω να δω τα κοσμικά πλάσματα, έργα του Δημιουργού»
3. Ο Διάβολος λέγει: «και πώς πιστεύεις ότι θα μπορέσεις να τα δεις; Από τη στιγμή που δεν ξεχωρίζεις την ουσία από την ποιότητα σε αυτά, θα δεις μόνο μια ζωγραφισμένη εικόνα, χωρίς να τα αναγνωρίζεις ως τέτοια».
4. Η ψυχή είπε: «Τότε πώς μπορώ να διακρίνω σε αυτά την ουσία από της ύπαρξης;»
5. Ο διάβολος είπε: «Αν τρέφεσαι με το κακό και το καλό από τα οποία είναι φτιαγμένα τα πλάσματα, τα μάτια σου θα ανοίξουν και θα είσαι σαν τον ίδιο το Θεό, γνωρίζοντας τί είναι ο Δημιουργός μέσα Του».
6. Η ψυχή είπε: «Είμαι ευγενής και άγια και, όπως είπε ο Δημιουργός, θα μπορούσα να πεθάνω από αυτό».
7. Ο διάβολος είπε: «Από τίποτα δεν θα πεθάνεις. Τα μάτια σου όμως θα ανοίξουν, θα είσαι ίση με το Θεό, ξεχωρίζοντας το καλό από το κακό. Θα είσαι δυνατή και γενναία και σπουδαία όπως Αυτός, και καμμία γνώση για τις δημιουργίες δεν θα είναι κρυφή από σένα»¹.

¹ ΣτΜ: Ο μύθος των πρωτοπλάστων με την βαθεία του Εσωτερική σημασία μας διδάσκει ότι η Εύα, το θηλυκό μέρος της δημιουργίας, ωθούμενη από ματαιότητα και έπαρση, ορμώμενα από την οφειοειδή της ισχύ, έφαγε τον καρπό, αλλά δεν συνέβη απολύτως τίποτα... Και τίποτα δεν θα μπορούσε να συμβεί αφού η Εύα δεν είναι κάτοχος της ιδιότητας ενέργειας/δράσης, που είναι ανδρικό χαρακτηριστικό. Η Εύα έπραξε ένα αδίκημα, υποκαταστέστησε τον εαυτόν της ως Αδάμ που ήταν ο κάτοχος της ενέργειας/δράσης και της απόφασής της, και αυτό το έκανε υποκινούμενη από τον Οφι. Αφού έφαγε τον καρπό και διαπίστωσε ότι τίποτα δεν συνέβη, η Εύα παρότρυνε τον Αδάμ να φάει με τη σειρά του. Ο Αδάμ, που για μεγάλο διάστημα, ήταν σε καθεστώς Ανδρογυνείας, ακόμη και

8. Η ψυχή είπε: «Αν είχα τη γνώση της φύσης και των πλασμάτων, θα ήθελα να κυριαρχήσω στον κόσμο».
9. Ο διάβολος είπε: «Η βάση αυτής της γνώσης βρίσκεται στον εαυτό σου. Απλά πρέπει να στρέψεις το θέλημά σου όχι προς το Θεό, αλλά προς τη φύση και τα πλάσματα². Θα ανακαλύψεις μέσα σου την ευχαρίστηση μίας τέτοιας πρόκλησης, και τρώγοντας από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού θα τα γνωρίσεις όλα».
10. Η ψυχή είπε: «Θέλω να τρέφομαι με αυτή τη γνώση για να κυριαρχώ στα πράγματα εντός της δύναμής τους, να είμαι η αληθινή κυρία της γης και να κάνω ό,τι θέλω, όπως κάνει ο ίδιος ο Θεός».
11. Ο διάβολος είπε: «Είμαι Πρίγκιπας του κόσμου: αν θέλεις να κυβερνήσεις τη γη, αντιμετώπισε με χαρά την εικόνα μου, για να τη γνωρίσεις». Κι έτσι έβαλε τον υδράργυρο της ψυχής στο ηφαιστειο σαν πύρινο τροχό της ουσίας, που παλαιότερα κατείχε μορφή φιδιού.

μετά το διαχωρισμό, αφέθηκε να αποπλανηθεί από την Εύα και έφαγε με τη σειρά του. Ο μύθος μας δείχνει ότι και η Εύα και ο Αδάμ ήσαν ανεπαρκείς στη χρήση του δικαιώματος επιλογής και της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ που τους είχε δοθεί. Η μεν Εύα για λογαριασμό της ματαιότητας και της έπαρσης, ο δε Αδάμ για λογαριασμό της άγνοιας και της εικασίας. Η απαγόρευση αυτή αφορά τη μη εισχώρηση των πρωτόπλαστων στην περιοχή της πόλωσης. Το καλό και το κακό είναι αποτέλεσμα πόλωσης. Η αιθέρια μορφή των πρωτόπλαστων δεν θα μπορούσε να αντέξει την πόλωση του καλού και του κακού. Αυτό και έγινε. Και τότε, συντελέστηκε η ονομαζόμενη «ΠΤΩΣΗ». Από τότε απέκτησαν υλικά σώματα, και γι' αυτό αναφέρεται ότι ένοιωσαν γυμνοί. Απέκτησαν δηλαδή σώματα υλικά, γυμνά από πνευματικότητα η οποία εξέπεσε. Το φως που τους περιέβαλε χάθηκε. Είχε επέλθει ο θάνατος της ανώτερης κατάστασης συνειδητότητας, με την οποία δημιουργήθηκαν. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ με ρομφαία φύλαγε πλέον την πύλη του Παραδείσου.

² Όπως φαίνεται σε όλο το κείμενο, ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο «πλάσματα» για να υποδηλώσει το υλικό μέρος της ύπαρξής μας, το κατώτερο και το υποκείμενο σε πάθη.

12. Όταν το είδε η ψυχή, είπε: «Αυτή είναι η δύναμη όλων των πραγμάτων: Πώς μπορώ να γίνω σαν κι' αυτήν;»

13. Είπε ο διάβολος: «Είσαι κι εσύ τόσο φλογερός υδράργυρος. Απόσπασε λοιπόν τη θέλησή σου από το Θεό και εισήγαγε την επιθυμία σου σε αυτό το επινόημα, ώστε να γίνει έκδηλη η λανθάνουσα πηγή που μπορείς να χειρισθείς. Πρέπει όμως να φάς από εκείνο το φρούτο στο οποίο τα τέσσερα στοιχεία κυριαρχούν μεταξύ τους παλεύοντας, όπως προκύπτει η ζέστη ενάντια στο κρύο και το κρύο ενάντια στη ζέστη, γιατί η ευαισθησία είναι το πεδίο στο οποίο λειτουργούν όλες οι φυσικές ιδιότητες. Έτσι, δίπλα στον φλεγόμενο τροχό, θα οδηγήσεις τα πάντα σύμφωνα με τη δύναμή τους, και θα την κατέχεις».

14. Στη συνέχεια, η ψυχή διαχώρισε τη θέλησή της από τη Θεία και εισήγαγε τη λαχτάρα στο ηφαίστειο του υδραργύρου (δηλαδή στον τροχό της φωτιάς που από μόνος του είναι η δύναμη της ψυχής). Έτσι γεννήθηκε μέσα της η επιθυμία να τρέφεται με τη γνώση του καλού και του κακού, άρπαξε τα φρούτα και έφαγε.

15. Αφού το έκανε αυτό, το ηφαίστειο έβαλε φωτιά στον πύρινο τροχό της ουσίας, ξυπνώντας στην ψυχή όλες τις φυσικές ιδιότητες που εισέρχονταν στην ηδονή και τη λαχτάρα. Γεννήθηκε κατ' αρχήν η απόλαυση της υπερηφάνειας: Να είσαι μεγάλη, δυνατή, να δαμάσεις τα πάντα και να κυριαρχήσεις στα πάντα. Να είσαι ασύγκριτη άρχουσα περιφρονώντας την ταπεινοφροσύνη και την ισότητα και θεωρώντας τον εαυτό σου το μόνο που ενεργεί με απaráμιλλη οξυδέρκεια και σοφία και μη βλέποντας έξω από τον εαυτό σου τίποτα άλλο παρά μόνον ανοησία.

16. Τότε γεννήθηκε στην επιθυμία η λαχτάρα για παρηγοριά, σαν πλεονεξία που φιλοδοξεί να σχεδιάσει τον εαυτό της και να κατέχει τα πάντα. Όταν μάλιστα η διεστραμμένη ηδονή της υπερηφάνειας αποσπούσε τη θέληση από το Θεό, δεν είχε πλέον πίστη στη Θεία ζωή, αλλά ήθελε να νοιάζεται μόνο για τον εαυτό της, στρέφοντας λαχτάρα και συναίνεση προς τα πλάσματα, προς τη γη, τα μέταλλα και τα δέντρα.

17. Τσακισμένος που είχε τη θεία ενότητα, την αγάπη και την πραότητα, ο πυρακτωμένος φλογερός υδράργυρος πεινούσε και έγινε άπληστος σαν τη φλογερή ζωή: τράβηξε στον εαυτό του τα τέσσερα στοιχεία και το είναι τους, συμπεριφερόμενος ζωοειδώς με ζωή σκοτεινή, ακατέργαστη και θυμωμένη, και σβήνοντας τα χρώματα και τις δυνάμεις του ουρανού.

18. Στην πύρινη ζωή ξύπνησε τρίτος ένας ακανθώδης και εχθρικός πόθος, και αυτό ήταν ο φθόνος, ένα κολασμένο δηλητήριο, ένα μαρτύριο όλων των δαιμόνων, μέσω του οποίου έγινε η ζωή εχθρική προς το Θεό και όλα τα πλάσματα. Μαινόταν και εξοργιζόταν ως ζηλόφθονη λαγνεία σαν δηλητήριο στη σάρκα: Όταν η φιλαργυρία δεν μπορούσε να εξαγοράσει, σκοτώθηκε από φθόνο, και έτσι η ευγενής ζωή αυτής της ψυχής σχεδόν έφτασε στο τέλος της.

19. Τέταρτον, ένα μαρτύριο σαν φωτιά προέκυψε σε αυτήν την πυρακτωμένη ζωή: ήταν η οργή, που ήθελε να σφάζει και να σκοτώσει ό,τι δεν είχε υποταχθεί στην υπερηφάνεια.

20. Τελικά αποκαλύφθηκε στην ψυχή το ίδιο το θεμέλιο της κόλασης, δηλαδή η Θεία οργή, και τότε έχασε το Θεό, τον Παράδεισο και τη Βασιλεία των Ουρανών, και έγινε σκουλήκι σαν πύρινο φίδι που ο διάβολος το είχε δείξει κατ' εικόνα του. Ξεκίνησε να βασιλεύει πάνω στη γη με κτηνώδη τρόπο, υπακούοντας στο θέλημα του δαίμονα και ζώντας σύμφωνα

με τη μάταιη υπερηφάνεια, τη φιλαργυρία, τον φθόνο και τον θυμό. Δεν είχε πλέον την κατάλληλη αγάπη για το Θεό, αφού είχε αντικατασταθεί από ένα ψεύτικο, ζωώδες πάθος για τη λαγνεία και τη ματαιοδοξία. Δεν υπήρχε πια αγνότητα στην καρδιά της, αφού είχε εγκαταλείψει τον Παράδεισο και κατείχε τη γη. Τώρα η σκέψη της ακολουθούσε μόνο το τεχνητό, την επιστήμη, το μεγαλείο και την πολλαπλότητα των φυσικών πραγμάτων. Ούτε η Θεία αρετή έμεινε μέσα της, όπου αντ' αυτής πάντα ενεργούσε ένα ψέμα καλυμμένο από πονηριά και βία που ονόμαζε Νόμο.

21. Τότε ήρθε ο διάβολος και την έσυρε από τη μια κακία στην άλλη, αφού την είχε φτιάξει σκλάβα της ίδιας της της ουσίας. Δείχνοντας τη χαρά και την ηδονία της είπε: «Κοίτα: εσύ είσαι δυνατή, ικανή, ψηλή και ευγενής, και θα γίνεις ακόμα περισσότερο. Χρησιμοποίησε την τέχνη και την επιστήμη σου, έτσι ώστε να σε φοβούνται όλοι: θα έχεις φήμη και μεγάλο όνομα στον κόσμο».

22. Η ψυχή ενήργησε ακούγοντας αυτές τις συμβουλές, χωρίς να σκεφθεί ότι προέρχονταν από τον διάβολο. Αντίθετα πίστευε ότι της υπαγορεύονταν από τη διάνοια και την επιστήμη της, και επομένως θα συμπεριφερόταν καλά και σωστά.

23. Ενώ το έκανε αυτό, τη συνάντησε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, που ήρθε σε αυτόν τον κόσμο οπλισμένος με οργή Θεού και αγάπη για να καταστρέψει τις πράξεις του διαβόλου και να αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη εκεί όπου βασίλευε η κακία. Εκμηδένισε τα έργα του διαβόλου μέσα της και της άνοιξε τον δρόμο της χάριτος. Την κοίταξε με το δικό του έλεος, την κάλεσε να μετασχηματισθεί και να μετανοήσει, να

απαλλαγεί από την εικόνα της προνύμφης³ και να επιστρέψει στον Παράδεισο.

24. Εκδηλωθείσα έτσι η σπίθα του ουράνιου φωτός μέσα της, η ψυχή κοίταξε εντελώς τα δικά της έργα και προθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της κατανόησης ότι βρισκόταν στην κόλαση και στην οργή του Θεού, γνώριζε ότι έκανε τον εαυτό της μια προνύμφη, ένα τέρας ενώπιόν Του και ενώπιον του ουράνιου βασιλείου. Από αυτά φοβήθηκε και έπεσε σε μεγάλη αγωνία, γιατί της είχε επιδειχθεί Θεία δικαιοσύνη.

25. Ο Χριστός ο Κύριος μίλησε τότε με την ελεήμονα φωνή της: «Μετανοείτε, αφήστε τη ματαιότητα και ελάτε στη χάρη μου».

26. Η ψυχή παρουσιάστηκε στο Θεό με την εικόνα της προνύμφης και με το μολυσμένο από ματαιοδοξία ένδυμα τον παρακάλεσε να συγχωρήσει τα δικά της λάθη, ελπίζοντας στην καλοσύνη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

27. Οι κακές ιδιότητες του σφυρηλατημένου στο αστρικό πνεύμα φιδιού ωστόσο, δεν ήθελαν να αφήσουν το θέλημα της ψυχής στην παρουσία του Θεού, και ως εκ τούτου επανέφεραν σε αυτήν τη λαχτάρα και την ευχαρίστηση, διότι δεν ήθελαν να αφήσουν την ευχαρίστηση να σβήσει και να εγκαταλείψουν τις τιμές και τις λαμπρότητες του κόσμου, των ο-

³ ΣτΜ: Προνύμφες ή Λάρβες: Παράσιτα που ζούν στο αστρικό ή αιθερικό πεδίο. Οι προνύμφες είναι ρευστά κύτταρα σε αέναη κίνηση ομαδοποίησης, στοιχεία τα οποία ν-πακούουν στη θέληση του ανθρώπου ή ακόμα και στην ασυνέπεια των παθών του. Οι προνύμφες ορίζονται από τους Εσωτεριστές με διάφορους τρόπους. Άλλος τις λέει φαντάσματα, άλλος λεπτά όντα που αποτελούνται από ένα αέρινο σώμα, άλλος ασυνείδητες ζωτικές αρχές, άλλος βασικά στοιχεία της αστρικής ύλης περιπλανώμενα στο διάστημα, άλλος ψυχές ζώων, άλλος ζωοποιημένες δυστυχημένες επιθυμίες. Είναι – απ'ό,τι φαίνεται - νεφελώματα λεπτής ύλης, επιρρεπή - όταν συμπυκνωθούν – στο να γίνουν ορατά. Προσλαμβάνουν την όψη των όντων που προσεγγίζουν, ή εκείνες τις μορφές που τους δίνουν οι χειριστές.

ποιών την κοροϊδία φοβόντουσαν. Η φτωχή ψυχή όμως προσέγγιζε την όψη του Θεού, λαχταρώντας τη χάρη και την αγάπη Του.

28. Ο διάβολος, βλέποντας ότι η ψυχή προσευχόταν στο Θεό πρόθυμη για μετάνοια, υπαινίχθηκε στην προσευχή τη ροπή προς τις γήινες ιδιότητες και μπέρδεψε τις καλές σκέψεις που απευθυνόντουσαν απαιτητικά στο Θεό, για να μην πάνε σε Αυτόν αλλά να επιστρέψουν στα γήινα πράγματα. Το θέλημα της ψυχής στάλαζε για το Θεό, αλλά οι σκέψεις που προέκυψαν από αυτήν για να διεισδύσουν μέσα Του καταστράφηκαν χωρίς να φτάσουν στη Θεία δύναμη⁴.

29. Η φτωχή ψυχή, βλέποντας ότι δεν μπορεί να παραδώσει την επιθυμία της στο Θεό, τρόμαξε πολύ και ενίσχυσε την ώθηση της προσευχής. Αλλά ο διάβολος άρπαξε τον πύρινο υδράργυρο τροχό της ζωής με την απληστία του, ξυπνώντας τις κακές ιδιότητες έτσι ώστε να προκύψουν οι κακές κλίσεις και να διεισδύσουν εκεί που ήδη περνούσαν καλά πριν.

30. Η φτωχή ψυχή, που ήθελε να φτάσει στο Θεό με το θέλημά της, στενοχωρήθηκε πολύ, αλλά όλες οι σκέψεις δεν ήθελαν να πάνε κοντά Του και κατέφευγαν προς τα γήινα πράγματα. Αυτή βόγκηξε και έκλαψε για το Θεό, σαν να είχε διωχθεί από το πρόσωπό Του χωρίς να κερδίσει ένα βλέμμα χάρης. Ξάπλωσε με αγωνία, φόβο και τρέμουλο, περίμενε την οργή του Θεού και τη σκληρή κρίση και τη σύλληψή της από τον διάβολο. Επεσε γι' αυτό σε μεγάλη δυστυχία και θλίψη, γιατί ήταν κουρασμένη και άρρωστη από τις χαρές και την κοσμική ηδονία στην οποία είχε συνηθίσει προηγουμένως.

⁴ ΣτΜ: Πρόκειται για την αιώνια μάχη Μήσης και Αντιμώσης, η οποία παρουσιάζεται πάντα με τη μορφή της Μήσης.

31. Η φυσική και γήινη βούληση λαχταρούσε αυτό που αντίθετως η ψυχή ήθελε να εγκαταλείψει, λαχταρώντας την εξοφάνιση κάθε πρόσκαιρης χαράς και ευχαρίστησης: είχε μόνο νοσταλγία για την πρώτη της Πατρίδα, από την οποία είχε αρχικά προέλθει και από την οποία είχε απομακρυνθεί. Έτσι βρισκόταν σε μεγάλη εγκατάλειψη και δυστυχία, ούτε ήξερε τι να κάνει. Σκέφτηκε να μπει στον εαυτό της χωρίς να απομακρυνθεί ποτέ από τη φλογερή προσευχή της, αποφεύγοντας τη μεγάλη ταραχή με την οποία την αντιμετώπισε ο διάβολος.

32. Αλλά ο διάβολος ύψωσε στην καρδιά της την επίγεια επιθυμία, και οι προδιαθέσεις επανέφεραν στο νου το ψευδές φυσικό δικαίωμα να υπερασπίζεται τον εαυτό της ενάντια στη θέληση και τις επιθυμίες της: αυτές (οι επιθυμίες) στην πραγματικότητα δεν ήθελαν τον θάνατο της θέλησης και της ευχαρίστησής τους, αλλά να διατηρήσουν την γήινη ηδονία. Έτσι η καημένη η ψυχή πιάστηκε στον ψεύτικο πόθο τους, και δεν μπορούσε να ανυψωθεί πάνω από το ζυγό τους, ούτε να στενάζει και να αναπνέει τη χάρη του Θεού.

33. Πράγματι, όταν η ψυχή προσευχόταν με αδημονία στο Θεό, η σαρκική επιθυμία κατηύθυνε μέσα της τις ακτίνες που έβγαιναν από αυτήν και, απομακρύνοντάς τες από το Θεό, τις εισήγαγε στις γήινες σκέψεις. Με αυτόν τον τρόπο αυτή δεν απέκτησε τίποτα από τη Θεϊκή δύναμη, πίστευε ότι είχε αποκηρυχτεί από το Θεό και δεν ήξερε με ποιο τρόπο Αυτός ήταν κοντά της και τριγύριζε μαζί της.

34. Μέσα στον πυρακτωμένο υδράργυρο ή διάπυρο τροχό της ζωής μπήκε ο διάβολος, ανακάτεψε τον πόθο του στον επίγειο πόθο της σάρκας και κοροϊδεύοντας τη φτωχή ψυχή της μίλησε για τις επίγειες σκέψεις του: «Γιατί προσεύχεσαι;

Νομίζεις λοιπόν ότι ο Θεός σε ακούει και σε θέλει; Σκέψου τις σκέψεις σου για Αυτόν! Έχεις κακές και μάταιες σκέψεις, και δεν έχεις πίστη σε Αυτόν: γιατί να σε ακούσει; Δεν σε ακούει, παράτα το αφού αυτό δεν είναι καλό και θα βγεις έξω από τη λογική».

35. «Γιατί βασανίζεσαι; Κοίταξε τον κόσμο που ζει σε χαρές, κι όμως είναι ευτυχισμένος γιατί ο Χριστός έχει πληρώσει αρκετά για όλους τους ανθρώπους: παρηγορήσου και να είσαι ευτυχισμένη. Δεν μπορείς σε αυτόν τον κόσμο να φτάσεις την ευαισθησία του Θείου: παραιτήσου, φρόντισε το σώμα και την εφήμερη χρονική μεγαλοπρέπεια».

36. «Δεν σκέφτεσαι ότι με αυτόν τον τρόπο θα ξεφύγεις από το μυαλό σου και θα είσαι μελαγχολική και τρελή; Θα ήσουν η ανόητη όλων και θα ζούσες σε μια άχρηστη θλίψη που δεν ευχαριστεί ούτε το Θεό ούτε τη φύση. Παρατήρησε τον όμορφο κόσμο όπου ο Θεός σε δημιούργησε ως κυρία όλων των πλασμάτων για να τα κυβερνήσεις. Σκέψου πρώτα το πρόσκαιρο καλό, ώστε να μην χρειάζεσαι κατόπιν καθόλου τον κόσμο. Όταν θα έρθει επιτέλους το γήρας μπορείς να στραφείς στη μετάνοια. Ο Θεός θα σε κάνει εξίσου ευλογημένη και θα σε οδηγήσει στον ουρανό: δεν επιτρέπεται, όπως κάνεις, να βασανίζεσαι, να μένεις ξύπνια και να ανησυχείς».

37. Με σκέψεις αυτού του είδους η ψυχή ήταν περικυκλωμένη από τον διάβολο, στην ευχαρίστηση της σάρκας και της γήινης ηδονίας. Ήταν φυλακισμένη με μεγάλες αλυσίδες και δεν ήξερε τι να κάνει. Σκέφτηκε να επιστρέψει για λίγο στον κόσμο και την ηδονία του, αλλά ταυτόχρονα πεινούσε για Θεία χάρη και ήθελε να παραδοθεί στη μετάνοια για να αποκτήσει την εύνοια του Θεού, αφού το χέρι Του την είχε αγγίξει. Δεν έβρισκε πουθενά γαλήνη, γκρίνιαζε μετανοημένη για

τα δικά της λάθη. Χάθηκε όμως παρόλα αυτά, παραμένοντας στην πείνα και τη λαχτάρα, αφού δεν είχε φτάσει σε αληθινή μετάνοια και σε αυθεντική γνώση των ελαττωμάτων της.

38. Στάθηκε μέσα σε αυτή τη θλίψη χωρίς να βρει γαλήνη ή συμβουλή πουθενά, και σκέφτηκε στη συνέχεια να βρει ένα μέρος όπου θα εκτελούσε αληθινή μετάνοια, για να είναι ελεύθερη από την κίνηση και τα εμπόδια του κόσμου, και να επιδιώξει να αποκτήσει τη χάρη του Θεού. Στη συνέχεια πήγε σε ένα μοναχικό και εγκαταλελειμμένο από εμπορικές δραστηριότητες χώρο και σκέφτηκε επίσης να ενεργήσει φιλανθρωπικά ενάντια στη φτώχεια, γιατί με αυτόν τον τρόπο ο Θεός θα ήταν ευγενικός μαζί της και θα αναζητούσε τον δρόμο της ειρήνης για να προσελκύσει την εύνοιά Του.

39. Κι όμως δεν μπόρεσε ακόμη να έλθει στην εύνοια του Θεού, γιατί όλα της τα επίγεια επαγγέλματα την ακολουθούσαν στην ευχαρίστηση της σάρκας, και έγινε για άλλη μια φορά αιχμάλωτη του διαβόλου μη διατηρώντας την ηρεμία. Αν τη μια ώρα χαιρόταν με τα εγκόσμια, την άλλη ερχόταν η θλίψη και η δυστυχία, καθώς ένιωσε την οργή του Θεού να ξαναζυπνάει μέσα της, και δεν ήξερε πώς είχε συμβεί αυτό και τι θα επακολουθούσε. Συχνά την προσπερνούσε μια μεγάλη αγωνία και ενόχληση που δεν έβρισκε παρηγοριά και εξ' αιτίας τους αρρώστησε.

40. Η ολέθρια ακτίνα της πρώτης επίθεσης της χάρης, την είχε ταρακουνήσει βαθιά, και δεν ήξερε ότι στο βάθος της βρισκόταν ο Χριστός με οργή Θεού και σκληρή δικαιοσύνη, πολεμώντας με σώμα και ψυχή ενάντια στον ενσαρκωμένο Σατανά και το πνεύμα της πλάνης. Η ψυχή δεν καταλάβαινε ότι αυτή η πείνα και η λαχτάρα για μετάνοια και μεταστροφή προέρχονταν από τον ίδιο τον Χριστό, για να την παρασύ-

ρουν σε αυτά. Και δεν ήξερε ακόμα ούτε καν τί είναι αυτό που της έλειπε για να φτάσει στην αντίληψη του Θεού, ούτε ήξερε ότι ήταν τερατώδης και επιβαρυνμένη με μια φιδίσια εικόνα χάρη στην οποία ο διάβολος είχε πρόσβαση και εξουσία πάνω της. Διότι την είχε οδηγήσει μακριά από τις καλές σκέψεις και μακριά από το Θεό, όπως είπε ο Χριστός: «Ο διάβολος βγάζει το λόγο από την καρδιά τους, για να μην πιστέψουν και να μη γίνουν ευλογημένοι»⁵.

41. Με θεϊκό διάταγμα αυτή η φτωχή βασανισμένη ψυχή συνάντησε κάποτε μια ψυχή φωτισμένη από το Θεό και αναγεννημένη, η οποία της μίλησε έτσι: «Τι έχεις, πονεμένη ψυχή, και μείνεις έτσι ανήσυχη και πονεμένη;».

42. Η ταλαίπωρη ψυχή είπε: «Ο Δημιουργός έχει αποσύρει το πρόσωπό Του από εμένα, και έτσι δεν μπορώ να πλησιάσω τη γαλήνη Του. Υποφέρω λοιπόν και δεν ξέρω τι να κάνω για να πάρω την εύνοιά Του από την οποία με χωρίζουν βουνα και χαράδρες.

43. Η φωτισμένη ψυχή της είπε: «Κουβαλάς μέσα σου μια εικόνα προνούμφης του διαβόλου, που παρακολουθεί το φίδι και σε περιβάλλει. Έτσι, ο διάβολος έχει πρόσβαση σε σένα και τις ιδιότητές σου, και συγκρατεί τη θέλησή σου προκειμένου αυτή να μην εισέλθει στο Θεό. Αν το θέλημά σου ήταν διαφορετικό, θα χριζόταν με την ύψιστη δύναμη του Θεού στην ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και αυτό το χρίσμα θα σκορπούσε το τέρας και θα αποκαλυπτόταν ξανά η πρώτη ουράνια εικόνα σου, ο δε διάβολος θα έχανε την εξουσία του πάνω σου και θα επέστρεφες στην αγγελική σου κατάσταση. Μην του επιτρέψεις να σε φυλακίσει στη λα-

⁵ Κατά Λουκάν 8, 12: «Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν».

γνεία του και στη σαρκική σου ευχαρίστηση, γιατί θα χωριστείς από το Θεό, θα χάσεις την ελευθερία σου και δεν θα επιστρέψεις ποτέ στην κοινωνία μας».

44. Η καημένη και ταλαιπωρημένη ψυχή φοβήθηκε πολύ με αυτά τα λόγια και έμεινε άφωνη νιώθοντας ότι η οφιοειδής εικόνα την αμαύρωνε χωρίζοντάς την από το Θεό και ότι ανακάτεψε ψεύτικες σκέψεις στη θέλησή της, με τέτοια δύναμη ώστε να την φέρει κοντά στην καταστροφή, και έτσι ίστατο στην άβυσσο της κόλασης, αιχμάλωτη της οργής του Θεού και χωρίς ελπίδα να αποκτήσει τη χάρη Του.

45. Ήταν διχασμένη μέσα της ανάμεσα στην αμφιβολία και την ελπίδα, και μόνο η δύναμη της δικής της μετάνοιας την εμπόδισε να απελπιστεί. Όταν η ελπίδα κυριαρχούσε η αμφιβολία κατέστρεψε και βρισκόταν σε διαρκή ανησυχία, αηδιασμένη με τον κόσμο και με τις δικές του μάταιες ομορφιές, αδιάφορες για κάθε εγκόσμια χαρά: αλλά ούτε κι έτσι μπορούσε να φτάσει στην ησυχία.

46. Έτσι, η φωτισμένη ψυχή γύρισε κοντά της και, βλέποντας την αγωνία της, είπε: «Τι κάνεις; Θέλεις να καταστραφείς από το άγχος; Γιατί βασανίζεσαι με ικανότητα και θέληση, έτσι ώστε να μεταμορφώνεσαι αυξάνοντας το μαρτύριο σου όλο και περισσότερο; Αν κι εσύ βυθιστείς στο βυθό της θάλασσας, ή μπορέσεις να πετάξεις προς την αυγή, ή εκτοξευθείς έξω από τα αστέρια, ούτε τότε θα είσαι ελεύθερη. Όσο περισσότερο ανησυχείς, τόσο μεγαλύτερη και πιο βασανισμένη γίνεται η δική σου φύση και ακόμη λιγότερο η γαλήνη σου, μέχρι να χαθεί εντελώς η ικανότητά σου.

Όπως ένα ξερό λάχανο δεν μπορεί από μόνο του να γίνει πράσινο και ζουμερό, και να χαρεί ανάμεσα στα φυτά, έτσι δεν μπορείς με τις δικές σου ικανότητες να προσεγγίσεις το

Θεό και να επιστρέψεις στην αγγελική μορφή που ήσουν πριν. Πράγματι, στέρεψες και έσβησες το Θεό όπως έκανε το λάχανο με τη δύναμή του και την ζουμεράδα του: είσαι μόνο μια ξερή και αγωνιώδης πείνα, και οι ιδιότητές σου είναι σαν τη ζέστη και το κρύο, σε διαρκή σύγκρουση χωρίς να γίνονται ποτέ ένα μόνον πράγμα».

47. Η φτωχή ψυχή είπε, «Τι πρέπει να κάνω για να ξαναγίνω πράσινη και να ξαναβρώ τη ζωή μου όπως ήταν πριν, όταν ήμουν γαλήνια και δεν ήμουν ακόμα εικόνα;».

48. Η φωτισμένη ψυχή είπε: «Δεν πρέπει να κάνεις τίποτε άλλο παρά να εγκαταλείψεις τη θέλησή σου στην δική σου διάθεση⁶. Έτσι οι κακές σου ιδιότητες θα εξασθενήσουν και ντροπιασμένες θα πεθάνουν και εσύ θα βουτήξεις με τη θέλησή σου στον Έναν από τον οποίο εξήλθες στην αρχή. Εσύ, όντως, στέκεσαι αιχμάλωτη των πλασμάτων: εγκατάλειψε τη δική σου θέληση και τα πλάσματα θα πεθάνουν μέσα σου και οι δημιουργίες με τις κακές τάσεις τους, που σε εμποδίζουν να πάς στο Θεό».

49. «Κάνε λοιπόν έτσι, και ο Θεός θα σου στείλει την ύψιστη αγάπη Του για να σε συναντήσει, την οποία αποκάλυψε στην ανθρωπότητα διά του Ιησού Χριστού. Αυτή η αγάπη θα σου αποκαταστήσει το χυμό και τη ζωή, θα σε αναζωογονήσει και θα χαρείς τον ζωντανό Θεό. Θα ξαναβρείς επίσης την εικόνα του Θεού απελευθερωμένη από την φιδίσια μορφή, και θα επιστρέψεις στον αγγελικό μας οικοδεσπότη και θα έχουμε αδελφοποιηθεί».

50. Είπε η καημένη η ψυχή: «Πώς να εγκαταλείψω τη θέλησή μου και να κάνω να πεθάνουν τα πλάσματα, αν ζω στον κόσμο και πρέπει να τον κατέχω;».

⁶ ΣτΜ: Πρόκειται ουσιαστικά για την ταύτιση σκέψης, λόγου και δράσης

51. Η φωτισμένη ψυχή είπε: «Αν πίστευες το επίγειο καλό και τη δόξα και την απόλαυση της σάρκας για αυτά που κατέχεις, θα εκτιμούσες επιφανειακά τον εαυτό σου και τις πράξεις σου. Και αν παρομοίως, βλέποντας τον άθλιο να υποφέρει, ο οποίος είναι και αδερφός σου, αντί να τον σώσεις τον έδενες μαζί σου, βασανίζοντάς τον και ασχολούμενη για πλάκα με τη δουλειά και τον κόπο του, θα ήσουν αγέρωχη και αλαζονική, θα ξεσηκωνόσουν εναντίον του και θα τον περιφρονούσες».

52. «Ο δυστυχισμένος θα στεκόταν μπροστά στο Θεό, αναστενάζοντας γιατί δίπλα σου θα είχε γλυτώσει μια ζωή με κακουχίες. Τότε οι αναστεναγμοί του θα προκαλούσαν την οργή Θεού μέσα σου, αυξάνοντας όλο και περισσότερο τη φλόγα σου και την ταραχή σου».

53. «Και αυτά είναι τα πλάσματά σου, με τη θέληση των οποίων απομακρύνθηκαν από το Θεό αγαπώντας τα. Από αυτή την αγάπη ζουν, και τους ταΐζεις με θυμό και ευκολία συνέχεια, φέρνοντάς τους την επιθυμία σου για ζωή: αλλά είναι μόνο ακάθαρτα και κακά θηρία, που σχηματίζονται με την ευχαρίστηση και με την ευκολία».

54. «Η ίδια η εικόνα είναι ένα θηρίο με τέσσερις κακές κλίσεις: η πρώτη είναι η υπερηφάνεια, η δεύτερη η φιλαργυρία, η τρίτη ο φθόνος, η τέταρτη η οργή. Σε αυτές τις τέσσερις ιδιότητες βρίσκεται το θεμέλιο της κόλασης όπου σέρνεσαι, αποτυπωμένη μέσα σου και στην οποία είσαι φυλακισμένη. Είναι αυτοί που ζουν στη ζωή σου, για να σε χωρίζουν από το Θεό χωρίς να σε αφήνουν να πας σε Αυτόν. Απαρνήσου λοιπόν αυτά τα πονηρά πλάσματα και κάντα να πεθάνουν μέσα σου».

55. «Και αφού ρωτάς, πρέπει να σου πω να εγκαταλείψεις την κακή θέληση των πλασμάτων, έτσι ώστε αυτά τα πλάσματα να πεθάνουν μέσα σου και εσύ να ζήσεις στον κόσμο δίπλα τους⁷. Σου λέω εξάλλου ότι αυτός είναι ένας στενός δρόμος, δύσκολος και γεμάτος εμπόδια. Στην αρχή θα τον ταξιδέψεις με φόβο, αλλά μετά με χαρά».

56. «Πρέπει να αναλογιστείς σωστά πώς στην εγκόσμια ζωή περπατάς στην οργή του Θεού και στα θεμέλια της κόλασης, και πώς όλο αυτό δεν είναι η αληθινή σου πατρίδα. Αντίθετα, πρέπει να ζήσεις τον Χριστό, να περπατήσεις εν Χριστώ, να ακολουθήσεις σωστά τον Χριστό, να μην είσαι τίποτα άλλο παρά ο Χριστός, έτσι ώστε το πνεύμα και η δύναμη του Χριστού να ζήσουν μέσα μας και εμείς να είμαστε εντελώς υποκείμενοι σε αυτό».

57. «Η βασιλεία του Χριστού δεν είναι αυτού του κόσμου, αλλά του ουρανού, επομένως για να ακολουθήσεις τον Χριστό πρέπει να ξεκινήσεις ένα αδιάκοπο ταξίδι προς τον ουρανό, παρόλο που πρέπει να ζήσεις μαζί με το σώμα και δίπλα σε πλάσματα, τα οποία εξαιτίας αυτού είσαι αναγκασμένη να φροντίζεις».

58. «Αυτός είναι ο στενός δρόμος του συνεχούς ουράνιου ταξιδιού και της μίμησης του Χριστού. Πρέπει να ευτελίζεσαι στη δύναμη και τις ικανότητές σου, αφού δεν είναι με δύναμη που κερδίζεις τις πύλες του Θεού. Πρέπει να δώσεις τον εαυτό σου ολόκληρο και με επίσημη δέσμευση στο Θείο έλεος, να οραματισθείς τον εαυτό σου αποφασισμένο στα βάσανα και τον θάνατο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να βυ-

⁷ ΣτΜ: Στο απόγειο της φώτισης και σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις ο άνθρωπος μπορεί να ζει δίπλα στο κακό χωρίς να τον επηρεάζει

θιστείς μέσα σε αυτό με όλο το νου και την κρίση, λαχταρώντας σε αυτό τα πλάσματά σου⁸ να σβήνουν».

59. «Πρέπει επίσης να είσαι σταθερή στο να εγκαταλείψεις όλες τις ψεύτικες ανέσεις της ευχαρίστησης και της ψυχής, και μην αφήσεις τον εαυτό σου να κυριευτεί από δόξα και πρόσκαιρα αγαθά, και διώξε ό,τι είναι λάθος και εμπόδιο. Είθε το θέλημά σου να είναι αγνό και να στοχεύει σοβαρά στην εγκατάλειψη των πλάσμάτων σου. Την ίδια ώρα που θα χωρίσεις την ψυχή σου από αυτά, θα είσαι στην αγνή οδό της αλήθειας και της δικαιοσύνης, ακολουθώντας τη διδασκαλία του Χριστού».

60. «Και πώς έχεις υπόψη να εγκαταλείψεις τους εσωτερικούς εχθρούς της φύσης σου, να συγχωρήσεις τους εξωτερικούς σου εχθρούς στρέφοντας την αγάπη σου προς αυτούς, για να μην είναι (η αγάπη σου) σαν ένα πλάσμα δεσμευμένο στη θέλησή σου, αλλά να εξαγνίζεται;».

61. «Για την αγάπη του Χριστού θα εγκαταλείψεις ακόμη και τις γήινες τιμές και τα υπάρχοντα, και δεν θα δεχτείς ούτε θα αγαπήσεις τίποτα που ανήκει σε αυτή τη γη. Να εκτιμάς τον εαυτό σου όχι περισσότερο από υπηρέτη του Θεού και τους εν Χριστώ συντρόφους σου ως αξιωματούχους που εκτελούν το αξίωμά του. Ας σβηστούν τα αγέρωχα βλέμματα της αγάπης για τον εαυτό σου, ώστε να μην μείνει τίποτα που θα εισαγάγει αισθήσεις εικόνων».

62. «Πρέπει επίσης να φαντασθείς σταθερά ότι θα αποκτήσεις την υπεσχημένη χάρη για την αξία του Ιησού Χριστού, εκτός από την διαπεραστική Του αγάπη. Αυτή θα σε σώσει

⁸ ΣτΜ: Όπως φαίνεται σε όλο το κείμενο, ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο «πλάσματα» για να υποδηλώσει το υλικό μέρος της ύπαρξής μας, το κατώτερο και το υποκείμενο σε πάθη.

από τα πλάσματα και θα φωτίσει τη δική σου θέληση, θα σε ανάψει με τη φλόγα της αγάπης και θα νικήσεις τον διάβολο».

63. «Πρέπει να θέλεις, ή να μπορείς, ή να κρατάς για τον εαυτό σου τίποτα άλλο εκτός μόνον τον οραματισμό των βασάνων της Ανάστασης του Χριστού. Χάρης σε αυτό θα σπάσεις με την επίθεση το βασίλειο του διαβόλου και θα σκοτώσεις τα πλάσματά σου. Χωρίς ποτέ να ανακαλέσεις θα περιμένεις αυτή την ώρα, αφήνοντας στο Θεό την αρχή και τη δράση κάθε θελήματος σου, έτσι ώστε να μπορεί να κάνει και να λειτουργήσει όπως θέλει».

64. «Το θέλημά σου θα είναι έτσι έτοιμο να σπάσει τα πλάσματά σου και να σταθεί αγνό ενώπιον του Θεού, περιβαλλόμενο από την αξία του Ιησού Χριστού. Θα έρθει προς τον Πατέρα με τον χαμένο γιο, ο οποίος θα πέσει ενώπιον της μορφής Του τοποθετώντας όλες του τις δυνάμεις σε αυτή τη Ισχύ, δίδοντας άφεση όλων των αμαρτιών και παρεκκλίσεων και παραβάσεων, και όχι απλώς με τα λόγια, αλλά με δύναμη τέτοια ώστε σε αυτά θα είναι όλη η ψυχή μέσα τους».

65. «Ο Αιώνιος Πατέρας θα δει την άφιξή σου, θα επιστρέψεις σε Αυτόν μετανοημένη και ταπεινή και θα εκπέμψει λέγοντας, “Κοιτάξτε, αυτός ήταν ο χαμένος γιος, κάποτε νεκρός και τώρα ζωντανός ξανά”. Και θα έρθει να σε συναντήσει με τη χάρη και την αγάπη του Ιησού Χριστού, θα σε φωτίσει με τις ακτίνες της αγάπης, θα σε τυλίξει με το πανίσχυρο πνεύμα Του: Έτσι θα βρεις τη δύναμη να εξομολογηθείς σε Αυτόν και να προσευχηθείς θερμά».

66. «Έχεις τώρα το μέρος όπου θα πολεμήσεις στα μάτια του Θεού: Θα γίνεις δυνατή εγκαταλείποντας κάθε αδυναμία, και τελικά θα δεις και θα ζήσεις ένα μεγάλο θαύμα. Πράγματι θα

αισθανθείς πώς ο Χριστός θα θυμώνει στην κόλασή σου, σπάζοντας εκείνο το θηρίο που γεννά την ερήμωση και την αναταραχή. Θα νιώσεις να ξυπνάει η άγνωστη αμαρτία που ήθελε να σε κρατήσει πίσω και να σε χωρίσει από το Θεό. Θα νοιώσεις καλά πώς θα πολεμήσουν μέσα σου ο θάνατος και η ζωή, και τί είναι ο παράδεισος και η κόλαση».

67. «Δεν πρέπει ούτε να χτυπήσεις ούτε να απομακρυνθείς, αλλά να μείνεις ακίνητη μέχρι να απομακρυνθούν τα θηρία σου να γίνουν αδύναμα και να πεθάνουν από ντροπή. Η θέλησή σου έτσι θα είναι πάντα πιο δυνατή και οι δικές σου κακές τάσεις θα συντριβούν από το ίδιο τους το βάρος. Η θέλησή σου και η ψυχή σου θα είναι κάθε μέρα στον παράδεισο και τα πλάσματα σου κάθε μέρα θα πεθαίνουν. Θα κερδίσεις μία νέα ψυχή, θα γίνεις μία νέα δημιουργία, θα επιστρέψεις στο να είσαι η εικόνα του Θεού και η δική σου θηριώδης εικόνα προνύμφης θα χαθεί. Θα επιστρέψεις στη γαλήνη και θα σωθείς από αυτήν την αγωνία».

68. Όταν η καημένη η ψυχή άρχισε να ασκείται σκληρά, νόμιζε ότι θα νικούσε χωρίς καθυστέρηση, αλλά οι πύλες του ουρανού και της χάρης ήσαν κλειστές στην ικανότητά της ως να είχε απορριφθεί από το Θεό και δεν πρόλαβε να δει τη χάρη. Τότε σκέφτηκε: «Δεν έχεις εγκαταληφθεί από το Θεό με απλότητα, δεν Τον επιθυμείς, δεν Του προσεύχεσαι, ούτε αφήνεσαι στη δικαιοσύνη Του έτσι ώστε να σκοτώσει την κακή τεμπελιά σου. Βυθίσου λοιπόν σε Αυτόν, στο βάθος που είναι έξω από τη φύση και τα πλάσματα, εγκαταλείψου σε Αυτόν, για να κάνει σε σένα ό,τι Εκείνος θέλει, διότι δεν είσαι άξια να Του μιλήσεις». Και η ψυχή κατέρρευσε, εγκαταλείποντας τη δική της θέληση.

69. Με αυτόν τον τρόπο, προσέγγισε τη μετάνοια για τις αρχαίες αμαρτίες της, θρήνησε με πικρία τη δική της αμορφία και τη φιλοξενία πλασμάτων μέσα της. Η μετάνοια την εμπόδισε να απευθύνει λόγο στο Θεό, αλλά εντούτοις τιμούσε τα πικρά βάσανα και τον θάνατο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού που υπέστη για χάρη της αγάπης με μεγάλη αγωνία και μαρτύριο, προκειμένου αυτή να λυτρωθεί από τη δυστυχία και την αγωνία να μεταμορφωθεί εκ νέου σε εικόνα του Θεού. Έτσι βυθισμένη, ανήλθε μόνο σε ένα θρήνο για τη δική της ανοησία, τη δική της αμέλεια να σκεφτεί αυτή την απέραντη αγάπη: Αντίθετα έχασε τον χρόνο της μάταια και, χωρίς να σκεφτεί πώς θα μπορούσε να συμμετάσχει σε τόση χάρη, συμμορφώθηκε με τη μάταιη απόλαυση αυτού του κόσμου και των γήινων πραγμάτων. Έχοντας, δυστυχώς, αυτή την κτηνώδη κλίση, βρισκόταν αιχμάλωτη τώρα της δυστυχίας και από ντροπή δεν τόλμησε να σηκώσει τα μάτια της στο Θεό ο οποίος της έκρυβε τη δύναμη Του.

70. Γκρινιάζοντας και κλαίγοντας σύρθηκε στην άβυσσο της σκληρότητας, σαν να στεκόταν μπροστά στις πύλες της κολάσεως και εκεί θα πρέπει να αποσαθρωθεί⁹. Και ήταν σαν να την εγκατέλειψαν όλες οι αισθήσεις. Είχε πάψει να είναι και να μπορεί να ενεργεί, παραδόθηκε στο θάνατο και δεν ήταν πλέον πλάσμα. Πράγματι, όπως ο Σωτήρας της Ιησούς Χριστός είχε υποστεί μαρτύριο γι' αυτήν και είχε πεθάνει γι' αυτήν, έτσι δεν λαχταρούσε τίποτα άλλο παρά να πεθάνει και να χαθεί στο θάνατό Του. Σε αυτή την εξάντληση όμως σηκώθηκε για να αναστενάξει και να παρακαλέσει θερμά για το

⁹ ΣτΜ: Η αποσάθρωση είναι το πρώτο στάδιο της Αλχημικής διαδικασίας. Η λεγόμενη «πρώτη ύλη», δηλαδή το ακατέργαστο μέταλλο που θεωρείται ακάθαρτο, πρέπει να καταρρεύσει, να σαπίσει για να φτάσει κατόπιν στην τελειότητα.

έλεος του Θεού, επιθυμώντας να βυθιστεί σε αυτό το αγνό έλεος.

71. Όταν συνέβη αυτό, φάνηκε σε αυτήν το φιλικό πρόσωπο της αγάπης του Θεού και την διαπέρασε σαν φως: έγινε ζωηρή και γεμάτη χαρά, σηκώθηκε να προσευχηθεί και να ευχαριστήσει τον Ύψιστο, χαιρόμενη βαθειά γιατί είχε σωθεί από την αγωνία και τον θάνατο στην κόλαση.

72. Και γεύτηκε τη γλύκα του Θεού και την αλήθεια που Αυτός είχε υποσχεθεί καθώς έλιωναν όλα τα κακά πνεύματα που την είχαν βασανίσει προηγουμένως και την είχαν απομακρύνει από τη χάρη του Θεού, και έγιναν οι γάμοι του Αρνίου, και ο γάμος της ευγενούς Σοφίας με την ψυχή, και η σφραγίδα της νίκης του Χριστού αποτυπώθηκε στην ουσία της και έγινε για άλλη μια φορά αποδεκτή ανάμεσα στα παιδιά και τους κληρονόμους του Θεού.

73. Μετά από αυτά τα γεγονότα, η ψυχή ήταν όλο χαρά, ενεργώντας με αυτή τη δύναμη και επαινώντας τα θαύματα του Θεού. Σίγουρα, σκέφτηκε, θα είχε μεταμορφωθεί μέσα σε αυτή τη δύναμη και τη χαρά. Αλλά συνέβη η ντροπή και η

γελοιοποίηση να έλθει από τον εξωτερικό κόσμο, ενώ μέσα της ένιωθε μεγάλη ενόχληση, φοβούμενη ότι η ουσία ήταν έξω από το Θεό και αμφιβάλλοντας ότι πραγματικά απέκτησε τη χάρη Του.

74. Γι' αυτό ο Βλάσφημος ήρθε κοντά της, για να καταστρέψει τον δρόμο που άνοιξε και τη ρίξει στην αμφιβολία. Της είπε: «Όλα αυτά δεν είναι από το Θεό, ήταν μόνο η δική σου φαντασία».

75. Έτσι αποσύρθηκε από αυτήν το Θείο φως, που έκαιγε μόνο στα εσωτερικά βάθη ως ένα πυρ αποσάθρωσης και φαινόταν να έχει χάσει τη λογική της και να μην ξέρει τί της είχε συμβεί, αν πράγματι είχε γευτεί το φως της Θείας χάριτος και ήταν τώρα από αυτό εγκαταλελειμμένη.

76. Τώρα όμως είχε διασκορπισθεί μέσα της η φλογερή αγάπη του Θεού, και γιαυτό γεννήθηκε σε αυτήν μεγάλη πείνα και δίψα για Θεϊκή γλυκύτητα, και άρχισε να προσεύχεται και να ταπεινώνεται, διερευνώντας την κακή κλίση της σκέψης της και να την αποποιηθεί.

77. Ως εκ τούτου, η λογική έσπασε από τη θέληση, και οι κακές τάσεις που προέκυψαν σε αυτήν όλο και περισσότερο πέθαιναν. Η φύση του σώματος έγινε αλγεινή, θλιβερή και είχε γίνει αδύναμη, σαν να ήταν άρρωστη: αλλά δεν ήταν φυσική ασθένεια, μόνο μία μελαγχολία της γήινης φύσης του σώματος, αφού η ψεύτικη ηδονή έχει σπάσει μέσα στο σώμα.

78. Με εγκαταλελειμμένη τη γήινη λογική, η φτωχή ψυχή είδε τον εαυτό της να κοροϊδεύεται από τον εξωτερικό κόσμο διότι αρνιόταν να βαδίζει στους δρόμους της ασέβειας, ενώ εσωτερικά ήταν βασανισμένη και χλευαζόμενη από τον Βλάσφημο που της έδειχνε τα πλούτη, την ομορφιά και το μεγαλείο του κόσμου από τον οποίο είχε δραπετεύσει τρελά. Τότε

σκέφτηκε: «Ω αιώνιε Θεέ, και τί δεν θα κάνεις για να αποκαταστήσεις την ειρήνη!».

79. Βυθισμένη σε αυτές τις σκέψεις, συνάντησε πάλι τη φωτισμένη ψυχή, η οποία μίλησε με αυτόν τον τρόπο: «Γιατί, αδερφή, είσαι λυπημένη;».

80. Η ψυχή είπε: «Ακολούθησα τη συμβουλή σου και απέκτησα την όραση των Θείων γλυκών, αλλά αυτή η όραση με εγκατέλειψε, και τώρα είμαι χαμένη και σε μεγάλη στενοχώρια, διότι απέξω οι δικοί μου καλοί φίλοι με έχουν εγκαταλείψει και ο κόσμος με περιγελάει, ενώ μέσα μου η αγωνία και η αμφιβολία λυσομανούν και δεν ξέρω τι να κάνω».

81. Η φωτισμένη ψυχή είπε: «Μου είσαι αγαπητή. Δες πώς ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός εκπληρώνει με σένα και σε σένα το επίγειο προσκύνημά του και πώς συμπεριφέρεται με αυτόν τον κόσμο που επίσης τον αντέκρουε και από τον οποίο δεν κατείχε τίποτα. Άντεξε λοιπόν το δικό σου σημάδι εκλογής, και μην αναρωτιέσαι τί πρέπει να είναι, γιατί θα είσαι δικομασμένη και εξαγνισμένη».

82. «Σε αυτή τη θλίψη θα προσευχηθείς διψώντας για το Λυτρωτή, εκδηλώνοντας μέσα και έξω από σένα τη Χάρη».

83. «Επειδή πάλι πρέπει να μεγαλώνεις προς τα άνω και προς τα κάτω κατ' εικόνα Θεού: Παρομοίως ένα νεαρό φυτό κινείται από τον άνεμο και πρέπει να υποφέρει από ζέστη και κρύο. Στην κίνηση αυτή, πάνω και κάτω, της επιδεικνύεται δύναμη, και αντέχει την καταγίδα μέχρι να γίνει δέντρο που καρποφορεί. Αλλά είναι σε αυτή την κίνηση που εκδηλώνεται η δύναμη του ήλιου, αυξάνοντας τις σκληρές ιδιότητες του δέντρου».

84. «Γώρα πρέπει να δώσεις την ιπποτική σου μάχη με το πνεύμα του Χριστού, διότι μέσα σου ο αιώνιος Πατέρας γεν-

νά τον Υιό Του μέσω της δύναμης της φωτιάς, και αυτή η φωτιά μεταβάλλεται σε μια φλόγα αγάπης, έτσι ώστε η φωτιά και το φως να είναι ένα ον, αληθινός Ναός του Θεού».

85. «Πρέπει τώρα να κατοικήσεις και στον αμπελώνα του Χριστού, να πρασινίσεις στο κλήμα του, να καρποφορήσεις με τη ζωή και με τη διδασκαλία, εκδηλώνοντας αγάπη σαν δέντρο καρποφόρο. Τότε θα φυτρώσει μέσα σου από την οργή του Θεού ο παράδεισος, και η κόλαση θα μεταμορφωθεί στον ουρανό».

86. «Μην αφήσεις τη διαλεκτική του διαβόλου να σε παρασύρει σε λάθος, αφού παλεύει μέσα σου για το δικό του βασίλειο, και αν νικηθεί, θα έπρεπε να ξαπλώσει ντροπιασμένος και να σε αφήσει. Για αυτό σε σκεπάζει στα μάτια του κόσμου με κοροϊδία, έτσι ώστε η ντροπή του να μην γίνει γνωστή στον κόσμο».

87. «Χάρη σε αυτή τη νέα γέννηση βρίσκεσαι στον ουρανό και σε θεϊκή αρμονία: επομένως να είσαι υπομονετική και περίμενε τον Κύριο! Απλώς σκέψου ότι αυτό που σου συμβαίνει προέρχεται από Αυτόν για τη δική σου βελτίωση!» Αφού το είπε αυτό, η φωτισμένη ψυχή αποχωρίστηκε από αυτήν.

88. Αυτή η ανήσυχη ψυχή άρχισε τότε το ταξίδι της στο έλεος του Χριστού, ήλπιζε στη Θεία πίστη και καθημερινά αύξανε τη δύναμή της. Οι κακές της κλίσεις πέθαναν μέχρι να εγκατασταθεί στο βασίλειο της χάριτος, της άνοιξαν οι πόρτες της Θείας αποκάλυψης και είδε τη βασιλεία των ουρανών.

89. Επέστρεψε στην ειρήνη και ήταν για άλλη μια φορά κόρη του Θεού. Και ο Θεός να μας βοηθήσει όλους για αυτό! Αμήν.

Λίγα λόγια για το συγγραφέα

Ο Jakob Böhme ο επονομαζόμενος «Τεύτων Φιλόσοφος»¹⁰ ή «Θεόσοφος του Γκαίρλιτς» γεννήθηκε στις 8 Μαρτίου 1575 και απεβίωσε στις 17 Νοεμβρίου 1624.

Ήταν Γερμανός Θεολόγος, Μυστικιστής και Φιλόσοφος. Παρά την ταπεινή του καταγωγή και μόρφωση αλλά και το επάγγελμά του (υποδηματοποιός), άφησε ανεξίτηλο το στίγμα στην Δυτική Εσωτερική Παράδοση. Αντιμετώπιζε με απίστευτη γαλήνη και προαότητα τους διώκτες του, και δεν ήσαν λίγοι. Έγραψε: *«Η καρδιά του Θεού είναι ζώσα μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και ο παράδεισος οφείλει να αναζητηθεί εντός της ανθρώπινης καρδιάς. Ο Θεός ζει μέσα στον άνθρωπο και ο άνθρωπος ζει μέσα στο Θεό»*.

Υπήρξε ο στοχαστής ο οποίος επηρέασε πολύ τη σκέψη και τις διδασκαλίες, μεταξύ άλλων, του Louis Claude de Saint Martin. Το πρώτο του γραπτό έργο «Αυγή» [Aurora] προκάλεσε τη φυλάκισή του από το τότε καθεστώς και αναγκάστηκε να δηλώσει ότι δεν θα έγραφε ποτέ πλέον προκειμένου να αποφυλακισθεί.

Ο Jacob Böhme με τα γραπτά του δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Σε αυτό το κίνημα συναντάμε τους J.G.Gichtel,

¹⁰ Οι Τεύτονες Ιππότες *Ordo domus Sanctæ Mariæ Theutonicorum Hierosolymitanorum*, ήταν αποστρατικοποιημένο Γερμανικό ιπποτικό τάγμα.

Kirchberger, Heinrich Khunrath, V.Weigel, W.Law, K.v.Eckartshausen, E.Swedenborg, Θ.Καΐρη και άλλους. Το κίνημα αυτό ονομάστηκε «Ιλλουμινισμός» επειδή έχει ως στόχο τη Φώτιση¹¹.

Ο Jacob Böhme με το κίνημά του ενέπνευσε τον Louis Claude de Saint Martin ο οποίος προέβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα (Μαρτινισμός), σε συνδυασμό με τις ιδέες του Φωτισμένου Δημιουργού των «Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers» Martines de Pasqually (Μαρτινεζισμός).

Έγραψε τα :

1612. «Αυγή»

1618-19.. Οι τρεις αρχές της θείας ουσίας.

1620. Η τρίπτυχη ζωή του ανθρώπου.

1620. Απαντήσεις σε 40 ερωτήματα σχετικά με την ψυχή.

1620. Η πραγματεία των ενσαρκώσεων.

- Περί της ενσάρκωσης του Ιησού Χριστού
- Περί των παθών, της θανάτωσης, του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού
- Περί του δένδρου της πίστης

1620. Τα μεγάλα έξι σημεία.

1620. Περί του γήινου και του ουράνιου μυστηρίου.

1620. Περί της ύστατης στιγμής.

1621. Η υπογραφή όλων των πραγμάτων.

1621. Οι τέσσερεις χροιές

1622. Περί της αληθούς μεταμελείας

1622. Περί της αληθούς απαρνήσεως

1622. Περί της αναγεννήσεως

1623. Περί του προκαθορισμένου

¹¹ Ο «Ιλλουμινισμός» ως Πνευματικός Διαφωτισμός διακρίνεται αφ'ενός από τον Διαφωτισμό της λογικής και του ορθολογισμού ο οποίος προέβαλε τον υλισμό μεν, ενέπνευσε δε τη Γαλλική Επανάσταση, και αφ'ετέρου από τους ILLUMINATI του Johann Adam Weishaupt οι οποίοι επεδίωκαν την ανατροπή του κοινωνικού κατεστημένου της εποχής και με τους οποίους ο πνευματικός Διαφωτισμός ή Πνευματικός Ιλλουμινισμός δεν έχει καμμία απολύτως σχέση

1623. Μικρή σύνοψη μετανοίας
1623. Το μέγα μυστήριο
1623. Η τράπεζα της θείας εκδήλωσης, ή μία εκδήλωση του τρίπτυχου κόσμου
1624. Η υπεραισθητή ζωή
1624. Περί της θείας ενατένισης
1624. Περί των διαθηκών του Χριστού
- Βάπτισμα
 - Δείπνος
1624. Περί της φώτισης
1624. 177 θεολογικά ερωτήματα, με απαντήσεις στα δεκατρία εξ αυτών. Ημιτελές
1624. Επιτομή του μεγάλου μυστηρίου
1624. Η αγία εβδομάδα ή ένα βιβλίο προσευχής
1624. Πίναξ των τριών αρχών.
1624. Περί της εσχάτου κρίσεως
1624. Η κλείδα
1618–1624. Εξήντα δύο θεοσοφικές επιστολές.